



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **L. Z.**
zastoupený advokátkou Mgr. Barborou Sedlákovou
sídlem Vídeňská 188/119d, 619 00 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2016, č. j. JMK 161680/2016, sp. zn. S-JMK 118257/2016/ODOS/Ša

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 5. 4. 2016, č. j. MVNM/10362/2016, sp. zn. S-MVNM/341/0352098/2015, jímž Městský úřad Veselí nad Moravou dle § 123f odst. 3

zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), zamítl žalobcovy námitky proti všem záznamům bodů v žalobcově evidenční kartě řidiče, *in concreto* za jednání spáchaná ve dnech 29. 9. 2011, 4. 10. 2011, 23. 1. 2014 a 8. 12. 2014, a všechny tyto záznamy potvrdil. Žalobcovy námitky se týkaly zejména přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu spáchaného dne 23. 1. 2014 v obci Zlín a spočívajícího v tom, že žalobce v provozu na pozemní komunikaci při řízení vozidla v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastavil vozidlo na signál, který mu prikazoval zastavit vozidlo.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce globálně brojil proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Dále pak poukázal na namítanou předběžnou otázku týkající se obnovy blokového řízení ohledně přestupku ze dne 23. 1. 2014. Ačkoli žalobce tuto námitku uvedl i v odvolání, správní orgány se příslušným spisem o žádosti o obnovu blokového řízení a v něm obsaženými relevantními důkazy zjevně nezabývaly. Žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že není pochyb o spáchání předmětného přestupku žalobcem. Skutečnost, že podpis na pokutovém bloku je žalobcův, pak žalovaný dovodil z presumpce správnosti a zákonnosti správního rozhodnutí. Tento závěr se však neopírá o žádné dokazování, a proto je zcela nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Žalovaný se v tomto ohledu též nevyjádřil k některým odvolacím námitkám.
3. Automatický odečet bodů v případě pozdějšího zrušení pokutového bloku na základě mimořádného opravného prostředku vůbec neřeší situaci vybodovaného řidiče, který na základě dosažení 12 bodů obdrží přísný, až likvidační trest odnětí řidičského oprávnění na dobu 12 měsíců. Právě proto se uplatňuje námitkové řízení, které má od takového nezákonného trestu řidiče účinně ochránit. Žalobce přitom nemohl námitky podat dříve, protože se o přidělených bodech dozvěděl, stejně jako většina ostatních řidičů, až z oznámení o dosažení 12 bodů. Předmětem předběžné otázky je právě rozhodnutí o žádosti o povolení obnovy blokového řízení. Pokud by žádosti bylo vyhověno, pokutový blok se automaticky zruší. Správní orgán samozřejmě není vždy povinen přerušit řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů, nicméně v projednávaném případě se přerušení řízení do doby konečného pravomocného rozhodnutí o obnově blokového řízení jeví jako vhodné a nezbytné. Žalobce navíc proti poslednímu rozhodnutí v dané věci podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně.
4. Žalovaný se také vůbec nevyjádřil k odvolacím námitkám žalobce ohledně oprávněnosti a zákonnosti záznamů bodů, jen nesprávně argumentoval, že v řízení o námitkách lze posuzovat pouze existenci způsobilých podkladů a správnost přiřazení bodů. Tento dříve zastávaný názor však již byl judikaturou Nejvyššího správního soudu překonán. Je proto nutné přezkoumat zákonnost přidělených bodů i v případech důvodného podezření, že obviněný přestupek nespáchal, anebo v případech, kdy obviněný řidič disponoval lékařským potvrzením, a přesto obdržel trestné body za nepřipoutání bezpečnostními pásy. V takových situacích nemusí dojít přímo ke zrušení příslušného pokutového bloku. Body se však nezaznamenají právě z důvodu relevantních pochybností o jejich zákonnosti.
5. Správní orgány se nevyjádřily ani k odvolacím námitkám žalobce ohledně ústavní nekonformity bodového systému a zásadní změny judikatury Nejvyššího správního soudu v této otázce. Žalobce v odvolání žalovaného výslovně upozornil, že tyto námitky

nevypořádal již městský úřad. Žalovaný však toliko zopakoval nepřekoumatelný závěr městského úřadu.

6. Dle žalobce se správní orgány také nesprávně vypořádaly s námitkami ohledně aplikace principu zahlazení trestu a dvojího přičítání „*ne bis in idem*“ v přestupkovém řízení. V případě zahlazení trestu se jedná o promítnutí ústavně konformních principů trestního práva do bodového systému. Bez nich se tento systém jeví až excesivním. Podle těchto principů by se záznamy trestných bodů starších 3 let měly zahladit spolu s příslušným přestupkem. Smyslem a účelem trestu je totiž potrestat pachatele co nejdříve v přiměřené lhůtě, a proto trest, který následuje s odstupem několika let, zcela ztrácí svůj smysl a účel. Dle žalobce jsou body rovněž trestem a vážou se přímo na daný přestupek. Pokud je tedy určitý přestupek po 3 letech zahlazen, není žádného racionálního důvodu, aby záznam trestných bodů s tímto přestupkem spojený figuroval nadále v bodovém hodnocení řidiče, a to navíc po neomezenou dobu. Lhůta tří let je v praxi správního trestání již zažitá a plně odpovídá menší společenské nebezpečnosti přestupků.
7. Argumentaci ohledně námitky dvojího přičítání žalobce opřel o závěry dvou disentujících soudkyň Nejvyššího správního soudu uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 114/2014. Žalobce se dosud nedozvěděl, proč správní orgány jeho zcela konkrétní námitky považují za nedůvodné a nadále se přiklání k žalobcem napadenému stanovisku většiny soudců Nejvyššího správního soudu. Žalobce přitom podrobně popsal, z jakých důvodů považuje uvedené usnesení rozšířeného senátu v bodech 40 a 41 za nesprávné. Poukazoval zejména na chybnou úvahu v bodě 40, dle kterého záznam bodů není vůbec spjat se samotným řízením přestupku; orgány projednávající přestupek přidělení bodů neprojednávají ani nesdělují a děje se tak až v úplně jiném „řízení“ formou automatického přidělení bodů jiným správním orgánem. Vadná je též úvaha v bodě 41. V ustanovení § 123c zákona o silničním provozu totiž neexistuje žádná sankce *sui generis* za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou. Jedná se toliko o procesní právní normu. Navíc recidiva je ze své podstaty toliko přítěžující okolností, a proto nemůže být z povahy věci současné i skutkovou podstatou. Pro názornost žalobce uvedl příklad řidičky, které byl odejmut řidičský průkaz z důvodu dosažení 12 bodů za jednotlivé přestupky.
8. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí městského úřadu zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný stručně shrnul dosavadní průběh řízení. K jednotlivým žalobním bodům pak odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se vypořádal i se všemi body odvolání. Zdůraznil, že na straně 3 napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodnil, a to odkazem na presumpci správnosti a zákonnosti rozhodnutí v blokovém řízení, proč se správní orgány nezabývaly příslušným spisem o žádosti o obnovu blokového řízení a relevantními důkazy. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

10. Žalobce v replice ze dne 28. 7. 2017 (obsahově totožná podání z téhož dne soudu doložil jak sám žalobce, tak jeho zástupkyně) k vyjádření žalovaného uvedl, že i princip právní jistoty má své ústavněprávní limity. Pokutový blok je platný, dokud není zrušen. Na druhou stranu ve fakticky trestním řízení o námitkách proti záznamům bodů je třeba

spáchání přestupku postavit zcela najisto. To tím spíše, pokud obviněný doloží řadu relevantních důkazů. Ohledně žádosti o obnovu blokového řízení probíhá soudní řízení (vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41 A 75/2016). Proto bylo zcela na místě řízení o námitkách přerušit. Za dané situace je nepřijatelné, aby se žalovaný daným spisem vůbec nezabýval a odkázal se toliko na presumpci správnosti a zákonnosti.

11. Žalovaný pomíjí, že zákonodárce původně považoval přidělování bodů za pouhý administrativní úkon. Tomu odpovídaly i zákonem předvídané procesní postupy. Vzhledem k judikatornímu vývoji však žalovaný musí procesní postupy (řízení o námitkách proti záznamu bodů) upravit tak, aby přiměřeně splňovaly standardy trestního řízení. Řízení o námitkách je navíc jediným způsobem obrany řidiče proti nezákonně přiděleným bodům, neboť v řízení o přestupku se o bodech co do důvodu a výše nejedná. Přepjatě formalistický přístup žalovaného tak obviněným řidičům fakticky odnímá přístup ke spravedlnosti a možnosti se reálně a přiměřeně bránit. Obrana řidiče za situace, kdy se mu nejdříve odejme řidičské oprávnění na 12 měsíců a po více než roce se zjistí, že se předmětného přestupku skutečně nedopustil, je zcela neefektivní a neodpovídající standardům materiálního právního státu. Ke zrušení pokutového bloku totiž dojde až po vykonání neoprávněného trestu. Obviněný musí dostat reálnou šanci prokázat, že se předmětného přestupku nedopustil. To je fakticky možné buď přerušením řízení nebo provedením vlastního šetření. Odkazovat se v daném případě pouze na presumpci správnosti a zákonnosti rozhodnutí bylo předčasné a ryze formalistické.
12. Většina námitek žalobce byla zcela relevantních a zásadních. Žalovaný tak byl povinen se jimi zabývat. Nestačí přitom pouhý formální odkaz na soulad se zákonem, který sám může být ústavně nekonformní. Ústavní deficit bodového systému nemůže jít k tíži obviněného. Správní orgány se s procesem přidělování trestných bodů musí přiměřeným způsobem vypořádat i přes skutečnost, že zákon v této otázce „mlčí“.

V. Posouzení věci soudem

13. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí městského úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
14. Soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Dospěl však k závěru, že ani jedno z dotčených rozhodnutí touto vadou netrpí. Z argumentace obsažené v rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že nosné právní a skutkové otázky byly žalovaným vypořádány. Napadené rozhodnutí je srozumitelné, strukturované a ve sporných otázkách dostatečně odůvodněné. Ve správním řízení navíc tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek, a proto případné mezery v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mohou zaplnit argumenty obsažené v rozhodnutí druhého stupně, což platí přiměřeně i naopak.
15. K věci je dále nezbytné nastínit závěry plynoucí ohledně problematiky bodového hodnocení porušení povinností stanovených zákonem (§ 123a a násl. zákona o silničním provozu) z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
16. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) oprávněn zkoumat pouze to, zda

existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).

17. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.
18. V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, pak Nejvyšší správní soud tyto úvahy upřesnil ve vztahu k údajům uvedeným v oznámení policie o přestupku tak, že ne každé zpochybnění údajů zakládá povinnost správního orgánu, aby si vyžádal další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je totiž třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Jinak řečeno, správní orgán musí obstarat další podklady prokazující skutečnosti uvedené v oznámení jen tehdy, pokud řidič v námitkovém řízení konkrétně zpochybní oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení, tedy uvede, proč je toto oznámení vadné či neúplné, nebo že a v čem se odchyluje od údajů uvedených v pokutovém bloku (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 6 As 245/2016-44).
19. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, plyne, že pokutový blok (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů pouze tehdy, není-li na něm přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. *„Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena [...]. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“* Současně Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„[ř]ízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje.“*

20. K uvedenému lze dodat, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, č. 2838/2013 Sb. NSS, je v zásadě jediným přípustným opravným prostředkem proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení obnova řízení; i ta ovšem přichází u takového přestupku v úvahu jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení. K tomu je nutno podotknout, že kasační soud logicky nemohl brát v úvahu § 101 nového zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
21. Na základě tohoto závěru Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.
22. Již tento samotný souhrn judikatury dává ve spojení s konkrétními okolnostmi nyní souzené věci odpovědi na řadu tvrzení vznesených v žalobě.
23. Jak vyplynulo ze správního spisu, na oznámení městského úřadu o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu ze dne 16. 12. 2014 žalobce zareagoval tím, že podal námitky proti všem provedeným záznamům bodů v bodovém hodnocení řidiče. Městský úřad proto vyžádal ověřené kopie jednotlivých pokutových bloků ze dne 29. 9. 2011, 23. 1. 2014 a 8. 12. 2014, ohledně jednání ze dne 4. 10. 2011 pak měl k dispozici vlastní pravomocné rozhodnutí ze dne 21. 11. 2011, č. j. VS/34048/2011-4, sp. zn. VS/34048/2011. Podáním ze dne 27. 1. 2015 žalobce doplnil námitky proti provedeným záznamům bodů a navrhl posečkat do pravomocného rozhodnutí o obnově řízení, neboť téhož dne podal žádost o obnovu blokového řízení ze dne 23. 1. 2014 ke Krajskému ředitelství Policie Zlínského kraje. Žalobce měl za to, že se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, nemohl dopustit, neboť dne 23. 1. 2014 byl na služební cestě v Rakousku.
24. Městský úřad následně usnesením ze dne 5. 2. 2015 řízení o námitkách přerušil do 5. 4. 2015. Krajské ředitelství policie Zlínského kraje (územní odbor Zlín, dopravní inspektorát; dále též jen „dopravní inspektorát“) rozhodnutím dne 2. 3. 2015, č. j. KRPZ-12324-16/ČJ-2015-150506, podanou žádost o obnovu blokového řízení zamítlo pro nedůvodnost. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 4. 2015. Žalobce posléze podal u policie novou žádost ze dne 21. 4. 2015 o obnovu řízení ohledně jednání dne 23. 1. 2014, o čemž písemně uvědomil i městský úřad. Městský úřad posléze rozhodnutím ze dne 21. 5. 2015, č. j. MVNM/16430/2015, sp. zn. S-MVNM/341/2015, námitky zamítl a záznamy bodů potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, žalovaný však podané odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 6. 10. 2015, č. j. JMK 128144/2015, sp. zn. S-JMK 121917/2015/ODOS/Ša, zamítl pro opožděnost. Toto rozhodnutí žalovaného ovšem k podané žalobě zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 19. 1. 2016, č. j. 29 A 157/2015-67. Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 2. 2016, č. j. JMK 23821/2016, sp. n. S-JMK 142032/2015/ODOS/Ša, zrušil rozhodnutí městského úřadu ze dne 21. 5. 2015 pro nepřezkoumatelnost a věc mu vrátil k novému projednání.
25. V mezidobí dopravní inspektorát rozhodnutím ze dne 25. 5. 2015, č. j. KRPZ-45137-10/ČJ-2015-150506, zamítl i druhou žalobcovu žádost o obnovu řízení (ze dne 21. 4. 2015) ohledně přestupku ze dne 23. 1. 2014. Toto rozhodnutí však k odvolání žalobce zrušilo Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, odbor služby dopravní policie Zlín, a věc vrátilo k novému projednání dopravnímu inspektorátu, a to rozhodnutím ze dne 24. 7. 2015, č. j.

KRPZ-71198-1/ČJ-2015-1500DP. Dopravní inspektorát poté žalobcovu žádost o obnovu řízení ze dne 21. 4. 2015 opětovně zamítl rozhodnutím ze dne 1. 4. 2016, č. j. KRPZ-45137-29/ČJ-2015-150506. I proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, tentokrát však již odvolací orgán (Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, odbor služby dopravní policie Zlín) rozhodnutím ze dne 19. 8. 2016, č. j. KRPZ-59239-7/ČJ-2016-1500DP, odvolání zamítl. Jak je soudu známo z úřední činnosti, žalobu proti tomuto rozhodnutí zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 18. 4. 2018, č. j. 41 A 75/2016-48. Řízení o kasační stížnosti podané žalobcem proti tomuto rozsudku bylo zastaveno usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 As 198/2018-33.

26. Městský úřad následně rozhodnutím ze dne 5. 4. 2016, č. j. MVNM/10362/2016, sp. zn. S-MVNM/341/2015, námitky žalobce opětovně zamítl a potvrdil provedené záznamy bodů. Odvolání žalobce zamítl žalovaný nyní žalobou napadeným rozhodnutím.
27. Z výše citované judikatury vyplývá, že předpokladem náležitého zjištění a hodnocení skutkového stavu v námitkovém řízení je, aby správní orgány nevycházely toliko z oznámení policie o uložení pokuty, ale za účelem přesného zjištění sankcionovaného jednání žalobce si opatřily i stejnopisy příslušných rozhodnutí (nejčastěji ve formě pokutových bloků). Soud ze správního spisu zjistil, že městský úřad tak v projednávané věci učinil, když si opatřil kopie tří pokutových bloků ze dne 29. 9. 2011, 23. 1. 2014 a 8. 12. 2014, a dále též rozhodnutí téhož městského úřadu ze dne 21. 11. 2011, č. j. VS/34048/2011-4, sp. zn. VS/34048/2011. Posledně zmiňovaným rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 14. 12. 2011, byl žalobci mimo jiné uložen i trest zákazu činnosti „*spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu 6-ti měsíců (slovy šest měsíců) od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí*“. Posléze se pak správní orgány zcela v souladu s judikaturou zabývaly na základě námitek žalobce pouze způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty pro záznam bodů do registru řidičů (nikoli však již jejich správností). Tento postup tudíž soud zhodnotil jako souladný se zákonem.
28. Žalobce v průběhu řízení o námitkách zpochybňoval zejména svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení ze dne 23. 1. 2014 s tím, že předmětný blok nepodepsal, neboť byl na služební cestě v Rakousku. K této námitce je však nutno s ohledem na již výše citovanou judikaturu uvést, že v případě, kdy účastník řízení zpochybní svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, je na místě podání návrhu na obnovu řízení. Tak žalobce v daném případě (kdy ještě zákon neumožňoval přezkum pokutového bloku tak, jak je tomu s účinností od 1. 7. 2017 dle § 101 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) učinil. V této souvislosti je nepřipadným tvrzení žalobce, že se o přidělených bodech dozvěděl až z oznámení o dosažení 12 bodů a nemohl tak námitky podat dříve. Zákon o silničním provozu umožňuje řidičům nahlížení do karty řidiče. Pokud žalobce páchal přestupkovou činnost, nic mu nebránilo v tom, aby si aktuální výši svého „bodového konta“ ověřil. Nicméně ani ve vztahu k podání návrhů na obnovu řízení nebyl žalobce nikterak krácen na právech, kdy správní orgány policie ve vztahu k předmětnému bloku počítaly žalobci subjektivní tříměsíční lhůtu (§ 100 odst. 2 správního řádu) pro podání žádosti o obnovu řízení v jeho prospěch. Námitkové řízení nebylo pro žalobce jedinou možnou právní cestou ke zpochybnění daného správního aktu. Žádost o obnovu řízení dle správního řádu je sice mimořádným, ale přesto stále opravným (nikoli dozorčím) prostředkem. Na obnovu řízení má tudíž žadatel při splnění zákonných podmínek nárok, přičemž rozhodnutí o zamítnutí této žádosti podléhá soudnímu přezkumu.

29. Žalobce využil možnosti podat mimořádný opravný prostředek, tedy podat žádost o obnovu blokového řízení ve vztahu k předmětnému bloku ze dne 23. 1. 2014, a to hned dvakrát. V obou případech byla žádost zamítnuta. Předmětný pokutový blok tedy zůstal v právní moci, svědčila mu presumpce správnosti a pro správní orgány byl rozhodným podkladem pro zápis bodů do registru řidičů. Městský úřad a potažmo žalovaný proto zcela správně vycházely z předloženého pokutových bloku, který obsahoval podpis odpovídající příjmení označeného obviněného z přestupku, a který byl v řízení o námitkách doložen. Správní orgány tedy v tomto ohledu nepochybily.
30. Žalobce v této souvislosti namítal, že s žádostmi o obnovu řízení ve vztahu k předmětnému bloku ze dne 23. 1. 2014 současně žádal o přerušení námitkového řízení. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že v daném případě se o předběžnou otázku nejedná. V námitkovém řízení správní orgán přímo ve své působnosti posuzuje způsobilost podkladů pro zápis bodů. To samozřejmě neznamená, že by k běžícímu řízení o opravném či mimořádném opravném prostředku nemohl přihlédnout [srov. povinnost přihlédnout ke zrušení podkladového rozhodnutí v § 123e odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu]. Tak se tomu i stalo, když městský úřad v prvotní fázi návrhu na přerušení řízení vyhověl. Tomu odpovídá i správní řád, který přerušení správního řízení ponechává na úvaze správního orgánu. Jak je ovšem zřejmé ze shora nastíněné chronologie řízení, i kdyby celá předchozí argumentace byla nesprávná, nemohl být žalobce postupem správních orgánů nijak dotčen, neboť městský úřad vydal svá rozhodnutí vždy v době, kdy již tak která žádost o obnovu řízení byla posouzena alespoň dopravním inspektorátem, nyní žalobou napadené rozhodnutí pak bylo žalovaným vydáno v době, kdy již byla pravomocně zamítnuta i druhá žalobcova žádost o obnovu řízení ohledně bloku ze dne 23. 1. 2014
31. Dle žalobce se správní orgány také nedostatečně vypořádaly s jeho námitkami ohledně nutnosti aplikovat ústavně konformní principy trestního práva do bodového systému, ze kterých se tento systém jeví až excesivním (zejména princip zahlazení a zásada *ne bis in idem*). Soud se však s tímto tvrzením neztotožnil. Pokud šlo o námitku žalobce, že se v případě bodového hodnocení jedná o dvojí trestání, tedy že byla porušena zásada *ne bis in idem*, lze plně odkázat na argumentaci rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v bodech 39 až 41 usnesení ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, č. 3339/2016 Sb. NSS:
- „[39] Rozšířený senát v této souvislosti podotýká, že zde nedochází k porušení zásady non bis in idem zakotvené v čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Cílem tohoto ustanovení je zabránit zahájení dalšího „trestního řízení“ o témže skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto (rozsudek ESLP ze dne 20. července 2004, Nikitin proti Rusku, č. stížnosti 50178/99, bod 35; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 10. února 2009, Sergey Zolotukhin proti Rusku, č. stížnosti 14939/03, bod 107). O další „trest“ se nejedná v případě, že mezi řízeními existuje „dostatečně úzké spojení“ a sankce uložená v navazujícím řízení je přímým a předvídatelným důsledkem původního odsouzení (rozsudek ESLP ze dne 21. září 2006, Maszni proti Rumunsku, č. stížnosti 59892/00, bod 68; rozhodnutí ESLP o nepřijatelnosti ze dne 13. prosince 2005, Nilsson proti Švédsku, č. stížnosti 73661/01). Tak je tomu i v případě bodového systému, a to jak ve vztahu mezi sankcí za spáchání přestupku nebo trestného činu a udělením bodů, tak i ve vztahu mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů.*
- [40] K první uvedené rovině zásady non bis in idem rozšířený senát uvádí, že záznam bodů je natolik spjat se samotným řízením o přestupku, popř. trestném činu, že nelze*

hovořit o druhém trestu uloženém v jiném řízení. Ostatně i podle rozsudku ESLP ve věci Malige proti Francii je záznam bodů podobný vedlejšímu trestu (bod 39).

[41] Pokud jde o druhý rozměr zásady non bis in idem, tj. o vztah mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů, žalobce není ve smyslu čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě znovu trestán za totéž jednání, za které byl již potrestán dříve. Pozbytím řidičského oprávnění je trestáno opakované páčání přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a tedy sankcí sui generis za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádřena v § 123c zákona o silničním provozu. Není tedy dána totožnost skutku a nejedná se tak o trest za původní (jednotlivá) protispolečenská jednání, a proto ani nemůže jít o opakovaný postih podle čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě.“

32. Žalobce v žalobě uvedl, že s citovaným usnesením právě v těchto bodech nesouhlasí a přiklonil se k odlišným stanoviskům disentujících soudkyň. Je tak zřejmé, že závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu si je vědom, ačkoliv je zpochybňuje a brojí proti tomu, že z něj správní orgány v projednávaném případě vycházely. Krajský soud však nemá žádný racionální důvod se od tohoto kvalifikovaně vyjádřeného právního názoru Nejvyššího správního soudu odchýlit. Rozšířeným senátem totiž bylo jednoznačně vysloveno, že se v případě pozbytí řidičského oprávnění jedná o speciální skutkovou podstatu, tedy o postih za opakované páčání přestupků, který spočívá v záznamu bodů v registru řidiče, nikoliv o opakovaný trest za jednotlivý konkrétní přestupek. K porušení základní zásady trestního práva *ne bis in idem* tedy v projednávaném případě nedošlo. V tomto lze tedy plně souhlasit s argumentací obou správních orgánů, které námitku porušení zásady *ne bis in idem* dostatečně vypořádaly, a to i v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.
33. Žalobce se dále dovolával zahlazení či výmazu bodů za dopravní přestupky pro uplynutí 3 let na základě analogie s trestněprávní úpravou. I v této otázce se však soud ztotožnil s výkladem žalovaného (a městského úřadu), který jednoznačně objasnil způsob provádění odečítání bodů v registru řidičů, jenž je stanoven v § 123e zákona o silničním provozu (str. 8–9 rozhodnutí žalovaného; viz též str. 2 rozhodnutí městského úřadu). Krajský soud je shodně se správními orgány toho názoru, že pokud zákon o silničním provozu odečítání bodů v bodovém hodnocení výslovně upravuje, pak není žádného prostoru pro použití analogie trestního práva ve vztahu k „zahlazování“ zaznamenaných bodů. Analogie se použije toliko k vyplnění mezery v zákoně. O takový případ se zde ovšem nejedná. Zákonodárce zcela jednoznačně vyjádřil svůj úmysl, jakým způsobem má být v rámci komplexního institutu bodového hodnocení řidičů zohledněno plynutí času, totiž nikoli formou „zahlazení“, nýbrž za pomoci mechanismu odečítání bodů dle § 123e zákona o silničním provozu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 203/2016 – 45).
34. Nad rámec výše uvedeného lze dodat, že pokud dle žalobce právní úprava bodového systému z nějakých důvodů není zcela komfortní pro postižené řidiče, pak je to primárně otázka legislativní (*de lege ferenda*). Vzhledem k tomu, že nastavení bodového systému bylo i předmětem jednání rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a tento neshledal ústavněprávní či lidskoprávní deficit dané právní úpravy, nevidí důvodu k soudnímu zásahu v dané věci ani zdejší soud. Subjektivní hodnocení žalobce, že bodové hodnocení není ústavně konformní, je proto pro posouzení dané věci irelevantní. Ze stejných důvodů

se pak soud nezabýval žalobcem nastíněným hypotetickým případem sankcionované řidičky, neboť s projednávanou věcí nijak nesouvisí.

35. Soud se tedy ztotožnil se závěrem správních orgánů o způsobilosti předmětných pokutových bloků k záznamu bodů do registru řidičů, a to včetně předmětného bloku ze dne 23. 1. 2014. Skutkový stav byl v projednávané věci zjištěn dostatečně. Správní orgány postupovaly přesně v limitech své přezkumné působnosti a v souladu s výše uvedeným omezením plynoucím z povahy řízení se též dostatečným a přezkoumatelným způsobem věnovaly námitkám žalobce. Rozhodnutí správních orgánů jsou dostatečně odůvodněná a opřená o související judikaturu.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. dubna 2019

JUDr. Zuzana Bystrická, v.r.
předsedkyně senátu